

Žalobci domáhají se na žalovaných výmaz knihovně zajištěné poplatkové pohledávky čsl. státu (depuraci), jak se k tomu zavázali kupní smlouvou, s tím, že se mohou osvobodit od této povinnosti zaplacením částky 15.400 Kč žalobcům. Proti žalobě namítli žalovaní započtením různé peněžité pohledávky. Nižší soudy uznaly podle žaloby neuznavše namítané pohledávky za způsobilé k započtení.

Nejvyšší soud v otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech :

Žalobci domáhají se na žalovaných obstarání výmazu knihovně zajištěné poplatkové pohledávky čsl. státu (depurace). Předmětem žalobou uplatňovaného nároku nejsou tudíž peníze, nýbrž určité jednání žalovaných. Podle § 1440 obč. zák. nelze však kompenzovati pohledávky nestejnorodé. Nelze tedy také namítati k započtení vzájemné nároky na různá jednání nebo nároky na jednání s peněžními nároky. Na tom nemění nic okolnost, že žalobci navrhli odsouzení žalovaných k obstarání zmíněného výmazu s dodatkem, že se tito mohou osvobodit od zažalovaného plnění složením částky 15.400 Kč se 7% úroky ode dne 5. října 1930, neboť nejde tu o obligaci alternativní podle § 906 obč. zák. a § 56 I. j. n., nýbrž o závazek s jediným předmětem plnění, ale s možností výkupu (alternativa facultas podle § 410 c. ř. s.). V takovém případě nelze však namítnouti k započtení vzájemnou peněžitou pohledávkou (viz rozhodnutí čí. 10685, 11749 sb. n. s.).

Čís. 14795.

K ustanovení § 477 čí. 8 c. ř. s.

Pokud zápisek podle § 265 c. ř. s. nahrazuje jednací protokol.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 214/34.)

Při ústním jednání, konaném dne 24. února 1930, navrhoval žalovaný zamítnutí žaloby na náhradu škody a přednesl k odůvodnění svého návrhu obsah zápisu, který byl k protokolu jako součást jeho připojen. Zápisek ten obsahoval vylíčení děje, námítky proti žalobnímu nároku, průvodní návrhy, jakož i návrh na zamítnutí žaloby, tedy celý věcný přednes žalovaného, který ve sporu už nic jiného nepřednesl. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud zrušil z podnětu dovolání oba rozsudky pro zmatečnost a uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zápisek k protokolu může se týkati jen jednotlivých prohlášení stran ve smyslu § 208 čí. 1 a 2 a § 209 c. ř. s., nesmí však vybočiti ve vylíčení celé věci (materiál. 263, 297) a nahrazovati tak jednací protokol. Zápisek předložený žalovaným tvoří takovou náhražku jednacího protokolu. Kdyby se připouštěl takový postup, mohlo by se ústní jednání zvrhnouti

v pouhé zakládání zápisu. Tomu brání předpis § 210 odst. 2 c. ř. s. a tvoří jednání proti tomuto zákazu důvod zmatečnosti uvedený v § 477 č. 8 c. ř. s., k němuž jest přihlížeti podle předpisu §§ 494 a 513 c. ř. s. z moci úřední.

Čís. 14796.

Smlouva služební, jíž byl zaměstnanec ustanoven v podniku zaměstnavatelově vrchním číšníkem na zpropitné a se zavázal, že bude ze svých příjmů připláceti na ostatní číšníky a kupovati noviny, nepřičí se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 1752/35.)

Žalobce byl zaměstnán ve vinárně žalovaného jako vrchní číšník od roku 1926 až do 16. února 1933, kdy byl s okamžitou platností propuštěn. Podle smlouvy služební nedostával fixního platu, nýbrž jen stravu a zpropitné od hostů, z kterého odváděl měsíčně na číšníky částku 400 Kč a zakupoval měsíčně časopisy a noviny, čímž vydal celkem 15.660 Kč, jichž vrácení se žalobou domáhá, tvrdě, že smlouva toho obsahu odporuje dobrým mravům a je proto neplatná. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Smlouva stran, kterou byl žalobce ustanoven v podniku žalovaného vrchním číšníkem a se zavázal, že bude ze svých příjmů připláceti na ostatní číšníky a kupovati noviny, nepřičí se dobrým mravům. Strany uzavřely smlouvu služební, pro niž podle § 6 zák. čís. 20/10 ř. z. platila smluvní volnost. Podle pravé podstaty ujednané smlouvy měl plat žalobcův mimo stravu záležeti ve zpropitném, jež jako vrchní číšník obdrží od hostů, ale nepatřilo mu celé zpropitné, nýbrž jen část, jež mu zůstala po srážce podílu spoluzaměstnaných číšníků na zpropitném, a částky vydané na noviny a zápalky. Částky připadající na ostatní číšníky na zpropitném přijímal žalobce ve skutečnosti jen místo zúčastněných spoluzaměstnanců a pro ně. Takové ujednání nepřičilo se dobrým mravům.

Čís. 14797.

Alimentační zákon.

Podmínka nároku podle § 3 zák. čís. 4/31 Sb. z. a n. není splněna, když výživou povinný nepracuje jen proto, že nemůže najít práci.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 1896/35.)

Žalobkyně tvrdí, že žalovaná podporuje jejího manžela tak, že si nehledí výdělečné činnosti uložené mu předpisem § 1 alim. zák., domáhá se na žalované zaplacení toho, co jí měl její manžel na výživném zaplatiti. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto